

Populárneho chalana a nenápadnú babu, ktorá je
doňho buchnutá, čaká najväčšie dobrodružstvo ich života.

KERSTIN GIER

ČO NA SVETLE
NEVIDNO

Prvá časť série
Nezábudka

Preložila

Silvia Ivanidesová

COO
BOO

Čo na svetle nevidno

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kerstin Gier

Čo na svetle nevidno – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

ČO NA SVETLE NEVIDNO

KERSTIN GIER

ČO NA SVETLE
NEVIDNO

Prvá časť série
Nezábudka

Z nemčiny preložila
Silvia Ivanidesová

COO
BOO

Originally published as

Vol. I: „Vergissmeinnicht – Was man bei Licht nicht sehen kann“

Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469 Weinheim

Copyright © 2021 S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main

Translation © Silvia Ivanidesová, 2022

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3007-5

ISBN e-knihy 978-80-566-3027-3 (I. zverejnenie, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3028-0 (I. zverejnenie, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3026-6 (I. zverejnenie, 2022) (ePDF)

Pre všetkých, ktorí práve potrebujú trochu mágie.

Quinn

„Jeden gin s tonikom – nie, dva, prosím!“ A oba pre mňa. Neplánoval som sa dnes večer opiť, keďže som Lassemu slúbil, že zostanem až do konca a dám pozor, aby po príliš bujarom beerpongu nikto nezdemoloval nábytok, nevracal na koberec alebo – ako počas minulej párty – nezaspal v posteli Lasseho rodičov. No plány sa menia. Ja som sa napríklad dnes večer chcel rozísť so svojou priateľkou Lilly, no namiesto toho sa mi na ruke vynímal náramok s nápisom „Myšiačik“. Nutne som potreboval alkohol.

„Hej, to si vyprosím! Predbehol si sa.“ Dievča, ktoré sa na mňa zboku pohoršene mračilo, som jednoducho prehliadol. Kým som si ho premeriaval, jeho líca nabrali ohnivočervený odtieň. „Och, to si ty, Quinn,“ zamrmlalo. Aj ja som ho poznal. Bolo to jedno z dievčat našich bigotných katolíckych susedov, príšerných Martinovcov alebo „biblických pohrôm“, ako ich zvykol nazývať môj otec. Ženy z martinovskej rodiny sa vďaka pršinosom a blondávyim kučerám podobali ako vajce vajcu. Aspoň ja som ich nedokázal rozoznať.

„Ach, nieee, *Luise*,“ tipol som si. „Od teba by som teda nečakal, že sa votrieš na párty.“ Obrátil som sa k barmanovi a dodal som: „Pokojne môžete začať s mojimi džinmi s tonikom. Tento barokový anjelik totiž nemá pozvánku.“

Barman sa uškrnul a Luisine líca očerveneli ešte väčšmi. Lasse pozval na oslavu svojich osemnástych narodenín oficiálne päťdesiat hostí, neoficiálne ich však bolo takmer dvakrát toľko. Nápoje by sa minuli už pred desiatou. Na Lasseho šťastie mu jeho starí rodičia zasponzorovali tento mobilný kokteilový bar, ktorý sem dorazil na začiatku večera ako narodeninové prekvapenie. Vráťane barmana.

„Po prvé, nie som Luise, ale Matilda, a po druhé, samozrejme, že máme s Julie pozvánku. Od Lasseho osobne,“ informovala ma Luise. Respektíve Matilda, ako som sa práve dozvedel. Hlas sa jej trochu triasol, asi od hnevu. „A ja si dám jednu caipirinha. Prosím.“ Pokúsila sa usmiať na barmana, no jej úsmev pôsobil dosť nahnevane. Moju náladu to však trochu pozdvihlo. „Zloštiť príšerných Martinovcov“ patrilo v našej rodine už dlhé roky k obľúbenej činnosti, niekedy sa na nej zúčastňovala aj moja mama, ktorá bola inak závislá od harmonických vzťahov.

„Najprv sa votrieť na párty a teraz ešte aj alkohol.“ Ustarostene som pokrútil hlavou. „Milý Boh dnes bude veľmi smutný, Luise.“

„Volám sa Matilda, ty sprostý arogantný...“ Stisla pery.

Barman začal s miešaním nápojov, no zdalo sa mi, že so záujmom počúval náš rozhovor, kým sypal do pohárov kúsky limetiek a kocky ľadu.

„Och, a... nadávky?“ Nieкто dal hudbu hlasnejšie, ale jasne som videl, že mi rozumela, lebo nosné diery jej typického martinovského pršinosu sa vzdúvali od zlosti. „Sprostý arogantný – čo? Bojíš sa, že ťa čaká večné zatratenie, keď to dopovieš?“

Naštvané na mňa civela, prechádzala pohľadom z mojej tváre smerom nadol, až sa jej napokon zasekol na mojom

zápästí. „Sprostý arogantný myšiačik,“ vyhrkla s neskrývanou škodoradosťou v hlase.

Bod pre ňu. Okamžite mi pripomenula, prečo som sem prišiel.

„Ja som *mojenko*, presnejšie povedané,“ opravil som ju. Aspoň to stálo na náramku na Lillinom zápästí. Neustále ma tak volala, čo bol jeden z dôvodov, prečo som sa s ňou chcel dnes večer rozísť. To som však teraz už nemohol urobiť, v každom prípade nie triezvy a nie bez toho, aby som sa cítil ako odporný hajzel. Lebo – prekvapenie! – myšiačik a mojenko sú spolu už sedemdesiatpäť dní, čo očividne predstavovalo vhodnú príležitosť na rozdávanie vlastnoručne vyrobených náramkov a uistení, že ešte nikdy, nikdy v živote nebola taká šťastná.

Barman nám posunul nápoje a ja som sa naňho najprv ospravedlňujúco usmial. Potom som do seba kopol prvý džin s tonikom ako pohár vody. Myšiačik? To vážne? Ak som to niekedy vyslovil, ten náramok a ďalších sedemdesiatpäť dní s Lilly som si absolútne zaslúžil. Za trest. Prečo som len poslúchol svojich rodičov a neukončil to pred párty rýchlo a bezbolestne cez mobil? Potom by k odovzdaniu náramku vôbec nedošlo.

To, že som bol taký hlúpy a informoval rodičov o svojich plánoch, súviselo s tým, že Lilly im počas uplynulého dva a pol mesiaca prirástla k srdcu viac ako moje predchádzajúce frajerky. Prítomnosť dievčata v dome mamu automaticky vždy nadchla, všetky moje priateľky považovala za „očarujúce“ a „rozkošné“, u môjho otca zase išla láska cez žalúdok. Lillini rodičia totiž vlastnili v meste dve predajne delikates, a keď ma Lilly prišla navštíviť, často so sebou niečo priniesla.

„To znamená, že sa skončia bezplatné dodávky carpaccia cipriani a hríbového rizota až do domu?“ zdesene zvolal môj otec, keď pochopil, čo sa chystám urobiť. „Zbohom škoricové makrónky a pralinky plnené citrónovým sorbetom? Také úžasné dievča už nenájdeš, Quinn.“

„Samozrejme, že nájde, Albert!“ Mama naňho uprela prísny pohľad. „A jeho rodičia budú možno vlastniť fitness štúdio, v ktorom zhodíš svoje pupkaté brucho labužníka.“ Kým môj otec zahanbene hľadel na svoje pupkaté brucho labužníka, otočila sa ku mne a zhovievavo sa usmiala. „Určite je to tak správne. Počúvni svoje srdce. No rozísť sa cez mobil, to sa jednoducho nepatrí, také niečo musí človek urobiť osobne.“

„Rozhodne!“ potvrdil otec. „Inak ťa budú nenávidieť celý život! Treba im pritom odvážne hľadiť do očí.“

A teraz som musel presne to urobiť, už len preto, aby som nesklamal svojich rodičov. Odložil som prázdny pohár. Možno by bolo múdrejšie, keby som mal nielen ja, ale aj Lilly v krvi nejaký alkohol. Preto som jednou rukou siahol na svoj ďalší gin s tonikom a druhou som uchmatol caipirinha, ktorej sa dievča od Martinovcov ešte nedotklo, lebo ho príliš zamestnávalo civenie na mňa vypleštenými očami.

„Radšej ho vezmem, Luise,“ poznamenal som, keď pohoršene zafučala. „Veď vieš, žiaden tvrdý alkohol pre maloletých.“

Nepočkal som na odpoveď a začal som si raziť cestu cez dav naspäť do obývačky so zdvihnutými rukami, aby boli moje poháriky v bezpečí.

„Volám sa *Matilda*, ty namyslený. . . mojenko,“ zakričala za mnou. „A ani ty ešte nemáš osemnásť!“

„Tak sa za mňa pomodli, aby som nešiel do pekla!“ zvolal som so smiechom cez plece.

„Ak už nie je neskoro,“ vyhlásil niekto ironicky a ja som prekvapene zastal. Väčšinu hostí na párty som poznal zo školy alebo z parkouru, no dievčinu rovno predou mnou som ešte nikdy nevidel. Ak áno, určite by som si ju zapamätal. Mala žiarivomodré vlasy, malý strieborný krúžok v nose a ďalší v obočí, na sebe obtiahnuté čierne rifle, čierny top s hlbokým výstrihom a mohutné šnurovacie čižmy. Jej oči lemovala hrubá čierna linka. Už chýbal iba obrátený kríž ako privesok na krku alebo vytetované číslo 666, potom by sa kliše naplnilo na sto percent. No napriek tomu, alebo práve preto, bola veľmi atraktívna. Odhadoval som, že bude o pár rokov staršia odo mňa, možno mala tesne po dvadsiatke, čo však mohlo súvisieť aj s tou kopou mejkapu a sebavedomým postojom. Keď skrivila ústa do krátkeho úsmevu, ukázal sa na uzdičke pery tretí pírsing s ligotavým modrým kameňom. Potom jej tvár znova zväžnela a nasadila takmer slávnostný tón: „Dobre, že som tá našla, Quinn Jonathan Yuri Alexander von Arensburg.“

„Okej,“ odvetil som ťahavo. Odkiaľ poznala moje celé meno? Ani ja som ho bežne nepoužíval. Skutočnosť, že mama to s počtom krstných mien naozaj prehnela, bola pre mňa vždy trochu trápna, preto som sa nimi nikdy nechválil. Keď človek vyslovil „Quinn Jonathan Yuri Alexander von Arensburg“ pomaly a pateticky, takmer hrozivo, znelo to ako začiatok zaklínacej formulky.

„Musíme sa porozprávať.“

„Ako na potvoru nemám práve čas,“ vysvetlil som jej. *Musím totiž tieto drinky priniesť k svojej budúcej expriateľke a ty vyzeráš trochu strelene. Bobužial’.* Na druhej strane – bol som zvedavý.

„Poznáme sa?“

„Volám sa Kim.“ Opäť úsmev, potom zase vážna tvár. „To, čo ti o tebe poviem, bude asi najprv znieť šialene. Iba nedávno sme sa dozvedeli, že existuješ.“

„Aha.“ Žiaľ, nielen trochu strelene, ale totálne, opravil som sa v duchu, no nedokázal som ju tu len tak nechať stáť. Bola fakt veľmi pekná.

Jej hnedé oči si ma nástojčivo premeriavali. „Je to dôležité. Lebo ak sme tá našli my, dokážu to aj oni.“

Teraz som už mal toho plné zuby. „A oni sú zabijaci z medzinárodného syndikátu zločincov, ktorí chcú získať tajné plány, čo mi do batoha nepozorovane strčil agent minulý týždeň na ulici? Alebo vyslanci delegácie z planéty Metis, odkiaľ pochádzam a neviem o tom a ktorú môžem zachrániť len ja, lebo...“

„Stretne sa o desať minút pred vchodom,“ skočila mi modrovlasá chladne do reči. „A Metis nie je planéta, ale jeden z Jupiterových mesiacov.“ Potom sa otočila a odišla. Zazrazený som sledoval, ako vyšla popri bare na chodbu.

„To je ale kus!“ vyhrkol môj kamoš Lasse, ktorý sa zjavil vedľa mňa a tak energicky ma objal okolo pliec, až som vyliel trochu z caipirinhe. „Kto to bol, stavec?“

„To som sa chcel opýtať ja teba, kamoško! Veď je to tvoja párty. Dúfal som, že ide o jednu z tvojich čudných sesterníc alebo tak. Volá sa Kim.“

„Nie, moja čudná sesternica je tam pri okne a už pol hodiny si doluje z vlasov žuvačku. Tú Kim som ešte nikdy nevidel, prisahám,“ uisťoval ma Lasse. „Asi ju priviedol so sebou niekto z ľudí z parkouru.“

„Chce, aby som sa s ňou stretol o desať minút pred vchodom, kde zrejme zaparkovala svoju vesmírnu loď.“

„To je mega!“ Lasse mnou nadšene zatriasol, takže z drinku vyšplechlo na zem ešte viac. „Starec, ty máš také šťastie u žien! Teda, úplne to chápem. Aj ja by som po tebe šiel, keby som bol dievča, fakt.“ Siahol po jednom z mojich drinkov a odpil si veľký glg. „Len sa na seba pozri. To sú protiklady. To atletické telo k milučkej tváričke s ázijskými črtami, tie čierne vlasy k neuveriteľne modrým očiam...“ Zasekol sa. „Och, došľaka, teraz už aj ja zniem ako zamilované dievča. Ale fakt, kamoš, mám ťa rád!“

„Koľko si už toho vypil, Lasse?“ Zamračil som sa naňho. Triezvy si na takéto citové výlevy nepotrpel. Ale dobre, človek má osemnásť iba raz. Na mňa tiež začal účinkovať ten exnutý gin s tonikom. „Aj ja ťa mám rád, kamoš. A tá modrovlasá po mne nešla, bola jednoducho... totálne čudná.“

„To by mi pri nej bolo jedno.“ Ešte si odpil z caipirinha.

„Lasse, poznáš vlastne moje celé meno?“ zisťoval som. „So všetkými krstnými menami?“

„Jasné. Quinn Johann Mega Gengar Graf Koks von Arensburg.“ Lasse sa zasmial. „Alebo tak nejako.“ Potom zbadal náramok. „Myš... Och, dočerta, to je čo? Od Lilly? Musíš si ho dať dole, skôr ako sa stretneš s modrovlasou, to nie je sexy.“

„Nejde to dole,“ zachmúril som sa. Lilly nadšene urobila na koženej šnúrke trikrát dvojitý uzol, ktorý by vydržal nielen nasledujúcich sedemdesiatpäť dní, ale minimálne sedemdesiatpäť rokov.

„Potrebuješ nožnice.“

Hej, alebo to. „Ale keď ho prerežem, Lilly sa totálne urazí.“

Na druhej strane – ak by som sa s ňou bol rozišiel, tiež by sa totálne urazila a ja by som aspoň získal späť svoju

dôstojnosť. A možno by sa Lilly tak urazila, keby ma videla bez náramku, že by sa karta obrátila a ona by sa rozišla so mnou. Potom by som zabil dve muchy jednou ranou. Respektíve prestrihol nožnicami.

„Hore v kúpeľni v zásuvke pod umývadlom.“ Lasse uhádol moje myšlienky. „Daj mi ten pohár! Počkám tu na teba.“ Vzal mi z ruky aj gin a okamžite si z neho odchlípol. „Och, kamoško, myslím, že je to najlepšia párty, akú som kedy mal. Len musíme dať pozor, aby tentoraz nik nič nenalial do tatkovho akvária.“

To rozhodne. Po oslave Lasseho šestnástych narodenín sme mali čo robiť, aby sme nahradili ryby, skôr ako sa Lasseho rodičia vrátia z dovolenky. A stálo nás to celý majetok. Pri pátraní po tyrkysovo-zlatých cichlidách, lorikáriách a mrenkách siamských sme prečesali všetky obchody so zvieratami, a to som si už nikdy nechcel zopakovať.

„Hneď sa vrátim,“ ubezpečil som Lasseho bez toho, aby som tušil, že to budú na dlhý čas posledné slová, ktoré mu poviem.

Na prvom poschodí vládol pokoj, pre istotu som nakukol aj do spálne Lasseho rodičov, no posteľ bola nedotknutá. Párty sa zatiaľ poslušne odohrávala na prízemí. Lasseho rodičia odcestovali na dovolenku ako vždy v posledných rokoch a prenechali mu dom pod podmienkou, že ho po svojom návrate nájdu v rovnakom stave, ako ho opúšťali. Podobne ako mojich rodičov aj ich trápili škrabance na parketách menej ako cigaretový zápach, ktorý sa usadil v záclonách

a kobercoch. Fajčiari preto mrzli vonku na terase, no doteraz sa nik nestáľoval.

Manikúrové nožničky, ktoré som našiel v kúpeľni, bohužiaľ neboli pre ľaváka, a keďže mi Lilly zauzľila náramok okolo pravého zápästia, trvalo hodnú chvíľu, kým som kožu rozfakľil. Najprv som ho skoro zahodil do koša na papier, no potom som si ho radšej vopchal do vrecka nohavíc, pre prípad, že by ho Lilly chcela naspäť pre svojho ďalšieho milenka. Veľmi som sa však za ňou neponáľľal, aby som to zisťil. Okno kúpeľne smerovalo na ulicu a bol som zvedavý, či tá modrovlasá Kim na mňa skutočne čaká pred dverami. Stále som si nebol istý, či mám jej výzvu poslúchnuť, na druhej strane som sa chcel dozvedieť, odkiaľ pozná – na rozdiel od môjho najlepšieho priateľa – všetky moje krstné mená a čo odo mňa chce. *Iba nedávno sme sa dozvedeli, že existuješ* – čo to malo, prosím pekne, znamenať? Pre istotu som vypol svetlo, potom som čo najtichšie otvoril okno, vykľonil sa a nazeral pod striešku pred vchodom.

Och, áno, tie dlhé nohy v čiernych čizmách rozhodne patrili jej. Očividne sa opierala chrbtom o stenu vedľa dvier. Bola sama, vytrvalý prúd prichádzajúcich hostí medzičasom ustal. Výraz jej tváre som odtiaľto nerozoznal, no prstami netrepeľlivo bubnovala po obklade. Zjavne na mňa naozaj čakala.

Tak dobre, porozprávam sa s ňou. O Lilly sa môžem postarať aj neskôr.

Práve keď som sa chystal zavrieť okno a zísť dole, z tieňa predzáhradky vystúpila postava a pomaly sa blížila po chodníku k vchodovým dverám. Zvedavo som sa vykľonil ešte viac. Išlo o nízkeho muža v kabáte a klobúku, jeho vek som v tom chabom osvetlení nedokázal odhadnúť. No také klobúky

nosili iba dedovia s hrubosrstými jazvečikmi, preto som vychádzal z toho, že bol starší. Očividne nešlo o hosta z párty, ale prišiel sem kvôli tej Kim, ktorá sa prudko odlepila od steny.

„Vy!“ vyhrkla vylakane.

Muž zostal stáť. „Naozaj si si myslela, že sme si ťa nevšimli? Na našom teritóriu?! Že si sa opovážila!“ Mal zvláštny chrapľavý hlas a ani reakciu modrovlasej som nepotreboval na to, aby som zistil, že *nešlo* o neškodného staršieho milovníka jazvečikov.

Ustúpila pár krokov nabok, takže teraz som videl celé jej telo, ktoré pôsobilo extrémne napäto.

Mužovi sa jej reakcia očividne zapáčila. „Prineskoro, dievčatko,“ zasyčal a potichu sa zasmial. „Nám neunikne žiadny človek.“

Kim sa poobzerala na všetky strany, akoby hľadala únikovú cestu. Alebo niekoho, kto by jej pomohol.

Drogy. Toto vysvetlenie mi preblesklo hlavou ako prvé. Modrovlasá bola dílerka a predávala svoj tovar v konkurenčnom revíri.

Muž znova podišiel bližšie k nej. „Teraz mi vyklopíš všetko, čo chcem vedieť. Kto k vám ešte patrí, ako sa ti to podarilo a kto za tým stojí...“

„Radšej zomriem,“ odvetila Kim potichu.

Muž sa hlasno zasmial, jeho smiech znel rovnako chrapľavo a strašidelne ako jeho hlas. „Toto želanie vždy radi plníme. Aj za menšie priestupky ako ten tvoj. Predtým sa však musíme trochu porozprávať. Ale so zomieraním už môžeme začať.“

Dievča sa prudko pohlo do strany, akoby chcelo otestovať rýchlosť mužovej reakcie. Ten luskol prstami. Ozvalo sa vr-

čanie, ktoré som nedokázal celkom zaradiť, no zježili sa mi pri ňom vlasy. Vari to *zavrčal* ten dedo? Na ten hrôzostrašný zvuk sa Kim zasekla, akoby zamrzla v pohybe.

„Nemôžete mi nič urobiť,“ hlesla. „To by vyvolalo veľký rozruch. A... mám informácie, ktoré sa v prípade mojej smrti dostanú na verejnosť, videá...“

Dedo iba ľahostajne mávol rukou. „Ach, naozaj?“ opýtal sa a siahol do vrečka kabáta.

Bez rozmýšľania som sa vyšvihol na parapet, zoskočil som odtiaľ na striedku pred vchodom a o sekundu som dokonalým spôsobom pristál na chodníku medzi modrovlasou a tým mužom, ako už stokrát predtým pri trénovaní parkouru. Až keď som sa narovnal, došlo mi, čo som vykonal. Dalo by sa povedať, že som bol rovnako zaskočený ako tí dvaja, ktorí na mňa neveriacky civeli. No na úvahy teraz nebol čas.

„Zmiznime!“ Schmatol som modrovlasú za ruku a ťahal ju za sebou. Keďže vchodové dvere boli zavreté a muž blokoval cestu na ulicu, na únik nám zostal iba hustý živý plot, ktorý zboku oddeľoval predzáhradku od zvyšku záhrady. Keďže s Lassem sme sa kamarátili už od detstva, vyznal som sa tu rovnako dobre ako doma a vedel som, na ktorom mieste sa môžeme prepchať pomedzi kríky. Najprv som cez medzeru postrčil Kim a potom som ju nasledoval bez toho, aby som sa obzrel naspäť na muža, ktorý sa hádam ešte nespamätal z môjho prekvapujúceho výstupu. Keď prejdeme okolo domu na terasu, dostaneme sa dnu do bezpečia.

„Čo je to za týpka?“ dychčal som, kým sme utekali tmou k úzkemu pásiku svetla, ktorý zo zimnej záhrady dopadal na trávnik.

„Ako môže byť človek taký tupý?“ opýtala sa súčasne.

Hej, asi to nebol práve najmúdrejší nápad, spontánne a bez plánu vyskočiť z okna, to mi bolo jasné. Možno som mal na toho muža v klobúku jednoducho z kúpeľne hodiť nejaký ťažký predmet, napríklad váhu. Alebo čo najhrubším hlasom skríknúť: „Polícia! Zdvihnite ruky nad hlavu a otočte sa tvárou k stene.“ Napriek tomu to bolo odo mňa milé. A dost kúl. Nevďačná koza.

„Rado sa stalo,“ utrúsil som.

„Ty to nechápeš. V žiadnom prípade ťa nesmú dostať.“

„Mňa?“ spýtal som sa. Tá bola ale podarená. Veď zatiaľ sa nik nevyhrážal, že by chcel zabiť *mňa*. „Čo sa to tu deje? Prosím ťa, povedz, že ide o nejakú divnú hru.“

Neodpovedala, čo zrejme súviselo s tromi postavami, ktoré sa vynorili spoza domu asi desať, pätnásť metrov pred nami. Bohužiaľ, nešlo o olizujúcich sa hostí prichádzajúcich z terasy, ale o siluetu muža, ženy a ešte niečoho, čo vyzeralo ako obrovský pes.

„Doriti!“ zašepkala Kim.

Hej, doriti.

Ženská silueta vyzerala skôr neškodne, no tieň toho muža pôsobil viditeľne mladšie a svalnatejšie ako ten klobučník. Skutočný problém však predstavoval pes – siahal mužovi takmer po pás. Ozvalo sa fučanie, zviera sa vrhlo naším smerom, očividne ho zadržala iba vôdzka.

Za nami sa predieral cez živý plot klobučník, čo sme skôr počuli, ako videli. Teraz sme sa ocitli v pasci.

Záhrada naboku bola široká iba pár metrov a od susedov, Lasseho štedrých starých rodičov, ju oddeľoval dvojmetrový múr. Okrem niekoľkých ríbezľových kríkov, kompostérov a kopy palivového dreva tu stála ešte kôlna. Hudba a vrava

sem doliehali iba tlmene, bez šance, že by niekto počul naše volanie o pomoc.

Existovalo len jedno východisko. „Tadeto,“ zasyčal som, chytil som modrovlasú za ruku, pretisol som sa s ňou cez kríky a utekal ku kôlni. „Dokážeš preskočiť ten múr?“

Pravdepodobnosť, že by sa tiež venovala parkouru a ľavou zadnou dokázala prekonať dvojmetrovú výšku, nebola síce veľká, ale trochu by nám to uľahčilo situáciu.

„Nie, nedokážem! Musíš zdrhnúť bezo mňa, počuješ? Nesmú ťa dostať.“

Čo mala stále so mnou? Na tom však teraz nezáležalo, to som mohol zistiť aj neskôr. Naši prenasledovatelia sa ešte snažili zorientovať, v každom prípade nebolo počuť žiadne kroky, iba klobočníkov hlas, ktorý na druhej strane kríkov dával príkazy.

„Je s ňou aj nejaké chlapča. Privedte mi ich obidvoch,“ zachrapčal. „Ale to dievča potrebujem živé. Vypuť Sirin!“

Och, dočerta! Sirin bol pravdepodobne ten veľký pes. A keď živé potrebovali iba dievča, to asi znamenalo, že mňa, teda to chlapča, smie ten zver roztrhať.

Museli sme sa poponáhľať. Keď bol Lasse ešte malý, nechali jeho starí rodičia postaviť v múre vedľa kôlne niečo ako dvierka, aby k nim mohol kedykoľvek prísť. Kedysi sme cez ne s Lassom často liezli a pevne som dúfal, že ten poklop stále existuje. Zatiaľ čo Kim na mňa vyprskla, že sa nemám o ňu starať, ale ujsť, klákol som si, našiel priehľbinu s rukoväťou a potiahol dvierka. „Najprv ty!“

Otvor bol dosť malý, no modrovlasá mala našťastie štíhlu a ohybnú postavu. Bol som vďačný, že nestrácala čas diskusiou, kto má byť prvý na rade, ale preplazila sa na druhú

stranu. Iba naliehavo zašepkala: „Musíme sa rozdeliť, Quinn! Uteč a zastav sa až vtedy, keď budeš v bezpečí. Nech sa deje čokoľvek, nech budeš počuť čokoľvek, nevracaj sa, aby si ma zachránil. Sľúb mi to!“

„Veď dobre.“ Nedalo sa prepočúť, že jej skutočne záležalo na tom, aby som ju nezachraňoval.

„Venatores, capite!“ skríkol chrapľavý hlas a ja som zaplesol dvierka a skočil na nohy. Vari sa k nim pridali ďalší prenasledovatelia s menami Venatores a Capite? Zaznelo krátke zaskučanie a od strachu, že by sa mi ten obrovský pes mohol zahryznúť do nôh, kým by som sa pchal cez otvor, som sa po krátkom rozbehu vyšvihol na múr a zoskočil do záhrady Lasseho rodičov. Práve včas. Pri pristátí som počul, ako pes s hlasným vrčaním lámal ríbezľové kríky a narazil do múra. Hoci mi pripadal obrovský, cez túto prekážku sa zjavne nedostal. Mne sa zase vyplatila kopa tréningov s Lassem. Ak neobjavia dvierka, múr ich na nejaký čas zdrží.

Po modrovlasej nikde ani stopy. Rozbehla sa na ulicu alebo k susedným záhradám? Nemal som ani najmenšie tušenie. A nech bolo teoreticky akokoľvek múdre rozdeliť sa a zlákať prenasledovateľov rôznymi smermi, chcel som sa dozvedieť, čo sa tu vlastne dialo, dopekla.

Podľa princípu náhodného výberu som sa obrátil doľava a šprintoval popri záhradnom jazierku k nízkemu plotu, ktorý vzadu oddeloval pozemok od susedov. V dome Lasseho starých rodičov sa svietilo, no oni sa vybrali do opery, ako mi prezradili pri doručení prekvapenia v podobe kokteilového baru. Svetlá zapálili iba preto, aby odplašili prípadných vlamačov. Vďaka nim som sa ľahšie zorientoval v tme. Po modrovlasej stále ani stopy. Dúfal som, že si nejako pora-

dila. A že mala so sebou mobil, aby mohla zavolať pomoc. Môj sa ako zvyčajne nachádzal vo vrecku bundy a tá ležala u Lasseho na posteli. So sebou som mal iba dodací list z mobilného baru, ktorý som prevzal namiesto Lasseho. Fakt veľmi užitočné.

Keď som sa popri jedli prehupol cez plot do ďalšej záhrady, zachytil som hukot, ktorý mi pripomenul mávanie vtáčích krídel, obrovských vtáčích krídel, aby som bol presný. Inštinktívne som sa prikrčil, taký silný bol ten pocit, že ma každú chvíľu zasiahne gigantické krídlo. No keď som sa pozrel nahor, nič som nevidel.

Pravdepodobne som iba vyplašil sovu v okolitých stro-moch. Nemal som však čas skúmať to, lebo v tom istom okamihu som za sebou začul skučanie, ktoré sa určite nehodilo do idylky rodinného domu, ale skôr do zlého hororového seriálu. Tá psia potvora sa naozaj nejako dostala cez plot a dýchala mi na krk!

A zrazu som si položil otázku, či som to skutočne zažil. Skutočne na mňa poľujú modrovlasé dievča, milovník jazvečiek v klobúku, obrovský pes a neviditeľný vták? Čo bolo v tom gine s tonikom? Hádám by sa to celé skončilo, keby som si na minútu ponoril hlavu do studenej vody.

No potom sa skučanie zmenilo na zavýjanie a znelo tak strašidelne, že mi nezostávalo nič iné, len šprintovať preč. Zasmiať sa nad sebou som mohol aj neskôr.

Trielil som cez trávnik, jasne osvetlený vďaka pohybovým senzorom, a preskočil som cez poľovnícky plot do ďalšej záhrady. Tam som spravil kľučku, vyliezol som po konštrukcii na popínave rastliny na strechu garáže, aby som sa vpredu cez vjazd dostal na paralelnú ulicu, prebehol cez ňu a cez ďalší

vjazd a preskočil živý plot do ďalšej záhrady. „Zastav sa až vtedy, keď budeš v bezpečí,“ prízvukovala mi Kim. Dobrý tip. Ibaže kde presne to malo byť? Nachádzal som sa v obytnej štvrti a o tomto čase sa tu absolútne nič nedialo, človek mohol stretnúť maximálne donášku pizze alebo osamoteného bežca. Zazvonit' u niekoho v tejto nočnej hodine asi nemalo zmysel, v najhoršom prípade by nikto neotvoril alebo by mi dvere zaplesli rovno pred nosom, keby mi ten obrovský pes zozadu zaboril pazúry do šije. Radšej som sa rozhodol bežať ďalej a udržiavať dostatočne veľký odstup medzi sebou a tou potvorou. Cítil som, že som rýchly, čo mi dodávalo čoraz väčšie sebavedomie, kým som pokračoval cez záhrady. Parkour v tme v neznámom a nezabezpečenom teréne bola pochabosť, no moje nohy našli vždy samy od seba tie správne miesta na odraz a moje telo sa dokonale naplo, kým som letel z jednej garážovej strechy na druhú. Čím ďalej som sa dostal, tým živšie som sa cítil. Nikto by so mnou nedokázal držať krok, a už vôbec nie nejaký dedo v klobúku. A žiadny pes na svete by nedokázal preskočiť garáž.

Šikovne som sa vyšvihol na dub, alebo čo to bol za strom, ktorého koruna sa týčila nad ďalším vysokým plotom. Na okamih som sa započúval do tmy a cítil som, ako sa ma zmocňuje divoký pocit víťazstva. Žiadne kroky, žiadne chrapľavé príkazy, žiadne odporné zavýjanie. Zbavil som sa ich!

Mohol som si vydýchnuť. Nech sa tu práve dialo čokoľvek, bolo to absolútne šialené a neveriteľné, ako scéna zo sna alebo z filmu. Iba vo filmoch vyslovovali ľudia vety ako „Potrebujem ju živú!“ a „Nesmú ťa dostať!“. A iba vo filmoch sa vyskytovali zvuky ako ten šuchot krídel, ktorý sa zrazu ozval nado mnou, sprevádzaný prenikavým, vysokým

výkrikom, ktorý nepripomínal nič, čo by mohlo vyjsť z ľudského alebo zvieracieho hrdla, a znel ako mix škriekania a prskania. Toľko k tomu, že som sa ich zbavil.

Vymrštil som sa bokom z koruny stromu a rúčkoval som nadol, až kým som mohol zoskočiť na trávnik. Znova som pristál v záhrade, medzičasom som už nevedel, na ktorej ulici, no premávka zhustla, takže som nemohol byť ďaleko od centra. Tam boli otvorené reštaurácie, električky a divadlo. A ľudia.

Tu zjavne všetci spali. A hoci pohybové senzory rozsvietili lampy, v dome sa nič nehýbalo. Znova sa ozval ten škrek a hnal ma dopredu ku garáži, pri ktorej som dúfal v otvorené zadné dvere. No už som sa nedostal k tomu, aby som ich vyskúšal. Lebo skôr ako som dorazil k dverám, zbadal som dve žiarivé žlté oči, ktoré na mňa civeli zo živého plota.

Nie! To nie je možné! A predsa – keď ten obrovský pes vyšiel na svetlo, vedel som, že to bol v skutočnosti vlk, čierny, chlpatý a s výhražne rozďavenou papuľou. Už na mňa čakal.

Jeho vycerené zuby boli monštruózne a po sekunde zmeravenia moje telo samo zareagovalo. Vyšvihol som sa na vratku kopu dreva vedľa garáže a potom nasledoval zúfalý skok na strechu. Zopár polienok sa skotúlalo na zem, keď som sa odrazil. V dome sa stále nič nehýbalo. Keby sa obyvatelia teraz pozreli z okna, videli by obrovského vlka, ako uháňal po ich trávniku a s vrčaním sa vymrštil na garážovú stenu. No ako na zlosť nehľadeli von oknom. Nikto mi neprišiel na pomoc. Hodil som sa na susednú garáž, odtiaľ na dlhú striedku nad vchodom, skočil som nadol na prekryté stojisko na smetiaky a potom zase nahor na ďalšiu garážovú strechu. V diaľke som rozoznal ružový neónový názov kaderníctva,

ktoré sa nachádzalo na začiatku centra. Ako posadnutý som bežal k „Vlasovému snu“. Chcel som sa ukryť v Güngörovom rýchlom občerstvení s kebabom hneď vedľa kadevníckeho salónu, a odtiaľ by som zavolať políciu. Alebo zoo. Alebo svojich rodičov. „Oci, môžeš ma rýchlo vyzdvihnúť, chcú ma zožrať vlk a obrovský vták!“

Hučanie motorov okoloidúcich áut spôsobilo, že mávanie krídel som začul, až keď znelo rovno nado mnou. V panike som sa zle odrazil a namiesto na nasledujúcej streche sa môj skok skončil vo vzduchu pred ňou. Odkvap, ktorého som sa pevne držal, sa okamžite odtrhol a s hrmotom pristál so mnou na chodníku. Nohou mi šklbla prudká bolesť, no ignoroval som ju a čo najrýchlejšie som sa rozbehol ku križovatke. Svetlá protiidúceho auta ma oslepili, takže vlka som zbadal až vtedy, keď na mňa z boku skočil a hodil ma na vozovku. Kým som dopadol na asfalt, ako posledné som počul brzdy auta, ktoré škripali opretekou so škriekaním okrídleného stvorenia nado mnou. A moja posledná myšlienka bola, že teraz už hádam všetci ľudia na ulici pochopili, že ten rachot neprichádzal z ich televízorov. No pre mňa už bolo neskoro.

Matilda

Doteraz bol piaty december zapísaný v mojich spomienkach ako deň, „keď som odhalila klamstvo o Mikulášovi“, alebo v pamäti mojej rodiny ako „deň, keď Matilda strhla strýkovi Ansgarovi z tváre bradu, dupala po biskupskej čiapke a pokazila všetkým mikulášsky večer“. No odteraz to asi navždy zostane deň, keď mal Quinn von Arensburg nehodu.

A to iba pol hodiny potom, ako som ho na narodeninovej párty Lasseho Novaka poslala do pekla. Na prvý pohľad by sa možno dalo predpokladať, že je v tom nejaká súvislosť, ale Quinna som do pekla poslala už minimálne stokrát a nikdy sa mu nič neprihodilo. A hoci som bola zvyčajne veľmi náchylná na pocity viny akéhokoľvek druhu – Julie dokonca tvrdila, že „pocit viny“ je moje ďalšie krstné meno –, ani na sekundu mi nenapadlo, že by som s tým mala niečo spoločné.

Správa, že Quinna zrazilo auto, okamžite ukončila Lasseho párty. Do domu prišla polícia a posledné, čo sme s Julie videli pred naším odchodom s ostatnými totálne šokovanými hosťami, bol Lasse. Sedel ako zmätená kôпка nešťastia na pohovke a pokúšal sa odpovedať na otázky, zatiaľ čo Lilly Goldhammerová prelievala potoky slz a visela v náruči policajtky, ktorej to dávalo riadne zabráť.

Z nejakého dôvodu som si v tom okamihu priala, aby som sa mohla vymeniť s Lilly a tiež sa nekontrolovane rozplakať.

Čo bolo, samozrejme, totálne scestné. Od svojich šiestich rokov som totiž Quinna von Arensburga oficiálne nenávidela, lebo ma nazval „hlúpym škrečkom“ a sotil ma do žihľavy.

Von Arensburgovci a Martinovci boli nepriatelia už odjakživa, hoci výrazy ako „nepriatelia“ alebo „nenávidieť“ naša rodina, samozrejme, absolútne odmietala. Von Arensburgovci nanajvýš trochu testovali našu lásku k blížnemu. Čo však bolo v podstate to isté.

Julie ako jediná vedela, že ku Quinnovi prechovávam náklonnosť, ktorá ďaleko presahovala lásku k blížnemu, hoci naopak to určite neplatilo a „otravná škerojamka“ bolo ešte to najmilšie, čo mi Quinn za tie roky povedal. To doteraz najodpornejšie bolo „hovoriaci kel“ s „buclatým reklamným ksichtom“ v tesnom závese.

Na Quinnovu obranu však musím priznať, že asi nikdy nevedel, s kým presne sa rozpráva, ale ľubovoľne si ma mýlil s mojimi sesternicami Luise a Mariechen alebo s mojou staršou sestrou Teresou. No to celú situáciu nezlepšovalo, práve naopak: bolo to nespravodlivé. Najviac ma hnevalo, že si ma ľudia mýlili s Luise. Absolútne som rozumela tomu, že niekto chcel sotiť do žihľavy Luise, ja sama som po tom túžila každý deň.

Ako na zlosť sme sa s Luise podobali ako vajce vajcu a Quinn nebol jediný, kto nás nedokázal rozlíšiť. Presnejšie povedané *všetci* sme sa na seba dosť podobali, Luise, Mariechen, Teresa a ja. A Luisino dvojča Leopold. To súviselo s tým, že moja a Luisina mama – teta Bernadette – boli sestry, a môj a Luisin otec bratia. My deti sme mali všetky do

jedného blondáve kučery, dohora vyhrnuté nosy a nápadné jamky v lícach, čo možno znelo celkom milo. No človek vyzeral milo iba do ôsmich rokov alebo ak bol barokový anjeličok.

Zafučala som, keď som si spomenula na náš rozhovor pri bare. Fakt ma rozčuľoval, no teraz som bola rada, že mi na oplátku nenapadla žiadna originálna nadávka. Možno by to bolo posledné, čo by som mu povedala. . .

„On to prežije, ak to bol vôbec on.“ Julie sa na mňa cestou domov povzbudzujúco usmievala a stískala mi ruku. Isteže si všimla, že som potláčala svoje nemiestne slzy. „Navyše nie si jediná, koho to zasiahlo. Aj mňa to celkom vyviedlo z miery. Lasseho čudná sesternica sa dokonca rozrevala a ona Quinna predsa vôbec nepoznala.“

„Podľa mňa plakala pre svoje vlasy polepené žuvačkou,“ namietla som. „Pýtala sa ma, či so sebou nemám vreckový nožík, ktorým by som jej ich odfikla a urobila ofinu.“

O pár ulíc ďalej sme počuli sanitku a ja som zastala.

„Určite to nebude také zlé.“ Julie ma ťahala ďalej. „Vôbec si neviem predstaviť Quinna zraneného, ty áno? Veď ten týpek urobil minule salto zo strechy telocvične.“

Na to som si dobre pamätala, lebo pristál iba dva metre odo mňa, ladne ako mačka. So smiechom sa narovnal, odľúkol si z tváre lesklý čierny prameň vlasov a žiarivomodrými očami hľadel popri mne k svojim priateľom, ktorí hulákali a tleskali.

„Ja hej,“ hlesla som. „Bohužiaľ, vždy si dokážem predstaviť všetko.“

„Najmä to negatívne, viem, si pesimistka s mimoriadne bujnou fantáziou.“ Julie zafučala. „Teraz však musíme myslieť pozitívne. Som si istá, že Quinn príde v pondelok do školy, ty ho budeš môcť z dialky zbožňovať a on teba ignorovať. Ako vždy.“

„Ak si ma práve nepomýli s Luise.“ Pokúsila som sa o úsmev. „Dnes večer som si mala obliecť to tričko od teba.“ Julie mi totiž na moje pätnáste narodeniny podarovala tričko s potlačou „Ja NIE som Luise“. Smela som ho, rovnako ako to s nápisom „Existujú dva druhy ľudí. Oba nenávidím“, nosiť iba na spanie a mama sa už rok a pol pokúšala zničiť ho žehlením na príliš vysokej teplote, ako to robila s každým mojím kusom oblečenia, ktorý bol trňom v jej oku. Zatiaľ čo na tom o dvoch druhoch ľudí už stálo len „Ex uj dr ud“, luiseovské tričko zázračne odolávalo. Možno to bolo znamenie.

„Vieš čo? Keď Quinn príde v pondelok do školy, oblečiem si to tričko na ďalšiu nedeľu do kostola,“ vyhlásila som slávnostne. „Bez svetra.“

Julie sa zasmiala. „Tvoji rodičia privolajú exorcistu, keď to urobíš, ale ja ťa od toho odhovárať nebudem. Snívam o tom už celé roky.“

V tom momente nám zavibrovali mobily a súčasne sme siahli do vreciek.

„Och, došľaka,“ zamrmlala Julie.

Začali kolovať prvé chýry. A podľa nich bol Quinn buď mŕtvy, alebo ťažko zranený, alebo ľahko zranený, alebo vôbec nebol zapletený do tej nehody.

Po zvyšok cesty sme zmätene hľadeli na displeje a snažili sa zistiť, ktorá správa by mohla mať najbližšie k pravde. A ktorá sa zakladala na fantázii alebo zbožných želaniach. Za Quinnovu smrť hovorilo, že niekto z jeho ročníka natrafil na príspevok majiteľa rýchleho občerstvenia, pred ktorého prevádzkou došlo k tej nehode. Bola tam rozmazaná fotka miesta nešťastia, k tomu text: „Dúfam, že rovnako chutný kebab

budú pripravovať tomu chlapcovi aj v nebi, lebo bol veľký fanúšik nášho iskendera.“ A niekto, kto údajne poznal niekoho, kto poznal jedného zo záchranárov, napísal, že na asfalte zostalo dosť veľa mozgovej hmoty a ucho.

Ale ak bol Quinn mŕtvý, prečo potom išla sanitka s húkačkou a modrým svetlom, ktorú videl brat Smilly Bertramovej na vlastné oči? A ako to pasovalo k tvrdeniu, že Quinn bol taký opitý, že mu v nemocnici museli vypumpovať žalúdok? A nesmeli sme vynechať ani našu priateľku Auroru, ktorá prisahala, že videla Quinna živého a zdravého v kine. „Síce iba zozadu, ale celkom určite to bol on!“ napísala.

Bohužiaľ, podľa Julie sa Aurorinej verzii nedalo veriť, lebo ešte v októbri videla v supermarkete Justina Biebera, ako si kupuje toaleták a balenie ľanových semienok. Preto som sa domnievala, že pravda bude niekde medzi zranený a mŕtvý. Minimálne na tej fáme s opitnosťou bolo zrnko pravdy: ved' exol svoj gin s tonikom, a ak vypil rovnako rýchlo aj ten druhý a moju caipirinha, bol hocičo len nie triezvy a jeho reakcie museli byť spomalené. Možno by sa mu nič nestalo, keby som viac bojovala o svoj drink. . .

„A už sú tu zase, tie staré dobré pocity viny,“ vyhlásila Julie, keď som sa jej zdôverila so svojimi úvahami. „Myslela som si, že ti stačí, že si zodpovedná za klimatické zmeny.“

„Ak človek konzumuje produkty s palmovým olejom, je spoluvinník,“ odvetila som s pohľadom naďalej nalepeným na mobil.

Keď sme dorazili k Julie, bolo iba pol jedenástej, no v dome už všetci spali. Juliini traja malí nevlastní bratia si vyložili gumené čížmičky pre Mikuláša a ten zjavne aj išiel okolo, z čižiem vykúkal množstvo balíčkov a mandarínok.

„Nechaj si jednu topánku vonku,“ zašepkala Julie, kým si odkladala jednu zo svojich čiernych semišových čižmičiek vedľa gumákov. „Inak bude sklamaná.“

„A ja tiež.“ „Ona“ bola Juliina nevlastná mama, moja teta Berenike, alias najmilší človek na svete. „Minulý rok som našla v topánke tú úžasnú riasenku. A marcipánové guľky.“ Svoju čižmu som starostlivo postavila vedľa Juliinej. Aj moja bola čierna, ale dosť škaredá, lebo som ju zdedila po Terese a tá vždy chodila nakupovať s našou mamou.

Po špičkách sme sa zakrádali do Juliinej izby a potichu sme za sebou zavreli dvere. Teta Berenike už pre mňa pripravila Juliinu pohovku a nechala nám tu keksy a ríbezľovú limonádu. Tetina starostlivosť bola jeden z dôvodov, pre ktorý sme radšej nocovali tu než u mňa doma. Druhý bol, že moja izba mala iba osem metrov štvorcových, zatiaľ čo k Juliinej patrila aj kúpeľňa. A to najdôležitejšie: tu sme smeli v nedeľu vyspávať tak dlho, ako sme chceli, kým moji rodičia trvali na tom, aby sme s nimi išli na omšu, aj keď nebol spevokol. Teta Berenike síce dostala ten istý genetický materiál s kučerami, jamkami, nosom a našpúlenými perami ako moja mama a teta Bernadette, no v ostatných ohľadoch sa od nich nemohla odlišovať viac. Jej sestry nezabudli pri každej príležitosti spomenúť, aký „nestály“ spôsob života viedla teta Berenike pred manželstvom, a prapratety rady používali slová ako „nemravnosť“ a „škandalózne aférky“, keď o nej hovorili. Teta Berenike si vtedy iba pohodila vlasy dozadu a hlasno sa zasmiala. Vo všeobecnosti sa veľa smiala a možno preto vyzerali jamky v jej lícach ešte prítažlivo a nezmutovali na dve namrzené vrásky napravo a naľavo od kútikov úst ako u mojej mamy a tety Bernadette.

Juliina biologická mama pochádzala z Tanzánie a zomrela na rakovinu prsníka, keď sa Julie ešte len učila chodiť. Po smrti svojej ženy sa Juliin otec vrátil do Nemecka, kde spoznal tetu Berenike. Takto sa Julie stala mojou sesternicou, za čo som osudu ďakovala každý deň. Bez Julie po mojom boku by som sa v našej rodine asi už dávno zbláznila.

„Luise a Leopold zjavne založili skupinu s názvom *Smútime za Quinnom*.“ Julie pohoršene zalapala po dychu. „Len pre ľudí z ich ročníka, samozrejme. My nie sme pozvané.“

„Smútime za Quinnom? To znamená...?“ Nemohla som tú vetu dokončiť.

„Nie, neznamená,“ energicky oponovala Julie. „Znamená to iba to, že Luise a Leopold sú hrozní. A sú riťolezi. Pozvali do tej skupiny učiteľov!“

„Možno vedia viac,“ hlesla som neisto. Panebože, možno hovorili s Quinnovými rodičmi... „Je Quinn mŕtvy?“ napísala som roztrasenými prstami Luise.

„S najväčšou pravdepodobnosťou,“ odpísala mi okamžite. „Na mieste nehody našli veľa mozgovej hmoty a ucho.“

Od úľavy som si vydýchla. Takže Luise nemala ani najmenšie tušenie, rovnako ako my ostatní, a iba hltala všetky fámy. A tej s uchom som ani na sekundu neverila.

„To je také luiseovské, založiť smútiacu skupinu pre niekoho, kto vôbec nezomrel,“ skonštatovala som po tom, ako som jej poslala vracajúceho smajlíka.

„Hej, rovnako by mohla zorganizovať svadbu pre niekoho nezadaného,“ dodala Julie.

Vytisla som zo seba krátky hysterický chichot a vylákane som si rukou zakryla ústa. Čo sa to len so mnou dialo? „A ak je naozaj mŕtvy?“

Julie pokrútila hlavou. „Ale veď si vymýšľajú. Nikto nič nevie. Alebo vari veríš tomu, že to auto šoféroval otec Lilly Goldhammerovej a chcel zavraždiť Quinna? Daj si keks! Quinn ešte žije.“ Pozrela sa na displej. „Aha! Žena, ktorá ho zrazila, mu práve darovala obličku. Prišerné!“

„Máš pravdu! Nikto nič nevie. Môžeme iba čakať.“ Rázne som odložila mobil nabok. „Nepozrieme si nejaký z tých nudných dokumentov o zvieratách, ktoré máš tak rada? Na upokojenie nervov.“

„Och, áno,“ nadchýnala sa Julie. „Začala som pozerat' sériu o prírode na hornom toku Dunaja, tá sa ti bude páčiť, vôbec nič sa tam nedeje. A oblečieme si moje vianočné flanelové pyžamá. Mama sa bude tešiť, keď nás v nich uvidí zajtra pri raňajkách.“

Urobili sme si pohodlie na pohovke. Keksy síce chutili trochu zvláštne – teta Berenike pravdepodobne znova dovolila chlapcom, aby hodili do cesta všetko možné. Ale hlavne, že sa pritom zabavili – my sme ich napriek tomu zjedli. Po chvíli – vo videu potáпка práve v spomalenom zábere otriasala vodu zo svojho peria – som zaspala.

Keď som sa zobudila, Juliina hlava sa opierala o moje plece, laptop bol zavretý. Niečo sa mi snívalo a na sekundu sa ma zmocnil pocit, že ten sen bol dôležitý a že by bolo dobré, zapamätať si ho. No čím intenzívnejšie som si chcela spomenúť, tým viac mi unikal, až kým som si po pol minúte pamätala iba na to, že mačka von Arensburgovcov v tom sne na mňa žmurkla. Potom som si už nebola istá ani tým. Zostal iba nezvyčajný pocit nádeje.

Opatrne som odsunula Juliinu hlavu nabok, vyhrabala som sa spod deky a zobrala som si mobil. Hodiny ukazovali

pol tretej a ja som nutne potrebovala ísť na záchod. Kým som si čistila zuby, vyzrela som von oknom. Keby som bola teraz doma v svojej izbe, videla by som rovno oproti Quinnov dom. V zime, keď sa skoro stmievalo a už popoludní sa zasvietili svetlá, dalo sa dobre rozoznať zariadenie domu. Všetko mali farebné: nábytok, obrazy, steny, vankúše a kvety na jedálenskom stole. Dokonca aj oblečenie Quinnovej mamy a košele jeho otca boli farebné a vzorované a aj mačka, ktorá na mňa v sne žmurkla, mala žiarivoryšavú srst. Z mojej izby sa mi ponúkal najlepší výhľad do mätovozelenej kuchyne spojenej s obývačkou, kde spolu varili, jedli alebo sedeli s priateľmi a hrali hry. Minimálne z diaľky pripomínali najharmonickjšiu rodinu na svete ako z časopisu.

Niekedy sa večer išli všetci traja prejsť po štvrti a pán von Arensburg objal Quinna okolo pliec a Quinn zase svoju mamu. Pre Quinnove ázijské črty – veľké modré oči asi zdedil po mame – bolo každému na prvý pohľad jasné, že jeho skôr územčistý otec s ryšavou bradou nemôže byť jeho biologický otec, no on vždy vyzeral, akoby mal každú chvíľu puknúť od hrdosti na svojho adoptívneho syna.

Ktovie, ako sa práve cítili jeho rodičia. Sedeli meraví od strachu v pestrých šatách na ponurej nemocničnej chodbe a čakali?

Aspoň zostali uchránení od falošných správ, ktoré stále kolovali. Smilla Bertramová sa domnievala, že Quinn sa hodil pred auto zámerne, a rozprúdila sa intenzívna diskusia, aké dôvody na to mohol mať. A ešte horšie bolo, že Gereon Meyer vytlačil na svojej 3D tlačiarňi pre Quinna ucho z neónovozeleného plastu.

Keď som vyplula pastu do umývadla, objavil sa mi na displeji obrázok s Luise. Smutne sa usmievala do objektívu a v pozadí som rozoznala horiace sviečky a kvety a... Momentík! Nebol to plot von Arensburgovcov? Priblížila som si železné mreže vedľa Luisinej okrúhlej hlavy. Och, áno! To *bol* plot von Arensburgovcov. Na múriku pod ním stáli rôzne svietniky a náplne do kahancov a akýsi plagát s dúhou, pod ktorou stálo „Nikdy na teba nezabudneme, Quinnko“.

„Dúfam, že Quinn prekročil dúhu, a modlím sa za jeho úbohých rodičov,“ napísala Luise pod fotku. „Ďakujeme všetkým, ktorí tu s nami vyjadrili svoj smútok a súcit.“ Z heštegov som si prečítala iba #nemôžemspať #priatelia a #božíplán, potom som rozcapila kúpeľňové dvere.

„Veď tá má o koliesko viac!“

Julie sa prestrašene posadila na pohovke, očividne som to vykrikla dosť hlasno. „Čo sa deje?“ spýtala sa rozospato. „Prečo sa obliekaš?“

„Musím ísť domov. Luise a Leopold zinscenovali niečo ako pietnu spomienku a nechcem, aby jeho rodičia... Pozri sa na Luisin instagram.“ Zazipsovala som si rifle. „Predstav si, že by prišli domov z nemocnice totálne vyčerpaní a ustarostení a potom by uvideli *niečo také!* Čo navyše zorganizovali ich obľúbení susedia. Kde mám bundu?“

„To hádam nie!“ Julie si sadla a hľadala svoj mobil. „Kde len je... Och, už to vidím!“ Vytreštila svoje veľké hnedé oči. „Hešteg všetkospíleniiektobdie... Nemôžem tomu uveriť.“

Ja som už utekala dolu schodmi, vklázla pred vchodovými dverami do svojich číziem a bola o pol ulice ďalej, keď som za sebou začula Julie.

„Počkaj,“ volala na mňa. „Môžem Luise pohroziť, že ovládam krav maga z kurzu Bezpečná cesta domov.“

Keď ma dobehla, nemohla som inak, musela som jej vtisnúť pusku na líce. „Vďaka! Si super!“ Potom som znova vyštartovala. „Poď, vezmeme to skratkou!“ Ukázala som na malú železnú bránku, ktorá viedla na cintorín.

„V žiadnom prípade,“ dychčala Julie. „Nie cez strašidelný cintorín. Nie uprostred noci. Mám na sebe pyžamo!“

„Nebuď taký strachopud!“ utrúsila som. „Zombíkom je jedno, čo máš na sebe.“ Cesta cez cintorín skrátila vzdialenosť medzi Juliiným a mojím domom o viac než polovicu a ja som ju používala hocikedy, lebo mne na rozdiel od Julie nenaháňala strach. Tento cintorín patril k najväčším a najstarším v meste a vďaka svojim pamiatkovo chráneným náhrobkom, širokým alejam, mnohým sochám obrasteným machom a zanedbaným plochám bol pre mňa najkrajší. Oficiálne sa v zime zatváral o devätnástej, no bočné vchody väčšinou nik nezamykal, a pre prípad, že by to raz nejaký mimoriadne horlivý strážca alebo záhradník urobil, nosila som kľúče vždy so sebou. Moja rodina mi nanútila mnoho dobrovoľníckych činností, no iba starostlivosť o spustnuté hroby som mala ako jedinú bezvýhradne rada.

Na cintoríne som sa dobre vyzнала aj v tme, preto som sa znova rozbehla, len čo som za nami zavrela malú železnú bránku.

Julie ma chytila za ruku. „Nie tak rýchlo, prosím,“ zašepkala.

No ja som nechcela strácať čas, musela som ušetriť Quinnových rodičov pohľadu na Luisinu predčasnú pietnu spomienku. „Zombíci sú pomalí, nedostanú ťa, keď bežíš.“

„Haha.“ Julie zrýchliła krok, ale stále zvierala moju ruku. „Uf! Všade blikajú tie červené svetielka. A zdá sa mi, že tam vzadu sa niečo pohlo.“

Mne tým nemohla nahnať strach. Cintorín bol aj o tomto čase plný života, vietor šumel v stromoch, kuviky, netopiere, kuny a mačky sem prichádzali v noci na lov a často som zahliadla aj lišku, ktorá tu musela mať noru. Nazvala som ju Gerda. Keďže sme naším trielením a fučaním všetky odplašili, k bráne, ktorá viedla na Starú cintorínsku ulicu, sme dorazili bez toho, aby sme stretli Gerdu alebo iné zviera. Julie sa uľavilo, keď sme za sebou zavreli bránu. Trochu zaškrípala ako vždy.

„Stra-ši-del-né,“ vydýchla Julie a striaslo ju.

„Och, dobre, že ste tu,“ vyhlásil ktosi nadšene a Julie zvrieskla, akoby sa za ňou predsa len načiahol zombík. No bolo to ešte horšie, bola to Luise. Dúfala som, že už medzičasom išla spať a že iba rýchlo odpracem tie veci z múrika. Luise však bola stále tu. Na Juliin vresk zareagovala karhavým mlásknutím. „Máte so sebou kahance? Vietor sviečky vždy sfúkne a potrebovali by sme ich ešte omnoho viac, aby von Arensburgovcov privítalo pri návrate domov more svetiel.“

„Keby sme len vedeli, kedy to asi bude...“ doplnil Leopold. Stál vo vjazde k domu von Arensburgovcov s rukami prekríženými cez hrud'. Na múriku vedľa neho ležalo jeho puzdro s hobojom. „Podľa mňa by pieseň ‚Tak vezmi ruky moje‘ navodila úžasnú atmosféru, keď budú vystupovať z auta. Alebo ‚Čas narozlúčku‘. Alebo jednoducho...“

„Tu sa nebude navodzovať vôbec nič, je to jasné?“ vyhlásila som potichu. Vlastne som to chcela zlostne a energicky zakričať, no predsa len som sa zadýchala viac, ako som si

myslela. „Teraz zbalíte svoje pokrytecké haraburdie a zaleziete, skôr ako niekto príde k úrazu.“

Leopold a Luise na mňa prekvapene vytrestili oči. „Skôr ako niekto príde k úrazu?“ zopakovala Luise. „Vari sa nám vyhrážaš?“

„Skôr som mala na mysli von Arensburgovcov, ktorým týmto svojím vystúpením ubližujete, ale ak ti to tak pripadá – áno! Vyhrážam sa vám!“ Môj hlas zosilnel. „Nemôžete organizovať pietnu spomienku na niekoho, kto vôbec nie je mŕtvy. Zamysleli ste sa nad tým, ako sa budú cítiť Quinnovi rodičia, keď zbadajú pred svojím domom horiace sviečky, zatiaľ čo Quinn, možno ťažko ranený, bojuje v nemocnici o život?“

„To predsa nemôžeš vedieť,“ vyprskla Luise.

„Ani ty nie!“ zvolala som.

Dvojčatá asi päť sekúnd mlčali. V svetle pouličnej lampy a sviečok som videla na ich tvárach, ako uvažujú, a na okamih vo mne vzklíčila nádej, že si priznajú chybu.

„Veď trochu súcitu nezaškodí, aj keď nie je mŕtvy,“ ozval sa Leopold a moja nádej zhasla. Leopold a Luise si nikdy v živote nepriznajú chybu. Na také niečo nebol ich charakter naprogramovaný. „Proces umierania sa v našej spoločnosti príliš často ocitá na okraji záujmu,“ poučil ma Leopold. „A modlitbami, sviečkami a piesňami predsa nemožno nikoho uraziť.“

Začala som päste. Diskutovať s nimi bolo ako vždy zbytočné.

„Presne tak.“ Luise sňala z plota plagát s dúhou. „Veď tento môžem nahradiť iným. Napíšem iba: Všetci sa za teba modlíme, Quinnko. To sa rozhodne hodí.“